

Foto's van eindeloze hoeveelheden beton

Hoe vaak kijk je eigenlijk goed naar de straatstenen, de stoeptegels en de deurposten als je door een stad wandelt? Zelden. Alleen een kind kan zich verdiepen in de kleine dingetjes die het aantreft op straat of in het park: een steentje, een glimmend stukje papier, een mooi herfstblaadje. Het oog voor dit soort details verliezen we naarmate we ouder worden. En tijd of aandacht voor de wijze waarop een stad is opgebouwd hebben we al helemaal niet meer. Er moet gewerkt worden, gezorgd, het eten moet op tijd op tafel staan en de stad, met al haar winkels en woningen, is ons instrument.

Maar wat als je wel stilstaat en je aandacht richt op al die kleine details? Dan zie je ineens dat alles, van de deurbel tot aan de plantenbakken, door mensenhanden is gevormd en een functie heeft. Vaak zie je dan ook hoe improvisatorisch bepaalde oplossingen zijn: een kwak cement om een gat te vullen, een touwtje om een losse regenpijp in het gareel te houden. Tegenwoordig is er een kunstenaar voor nodig, met een scherp oog voor detail, om je hierop te wijzen. Zo iemand is Dorothée Meyer (1973).

Haar nieuwste serie *Yokus Mahalleler* (Steile buurten), die nu te zien is

Uit 'Yokus Mahalleler' foto Dorothée Meyer

in Motive Gallery in Amsterdam, maakte de Duitse fotografe in Istanbul. Haar foto's tonen de groeistupen van een stad die in razendsnel tempo uitbreidt. De veranderingen en de aanpassingen van die groei zijn op kleinschalig niveau te zien in haar gedetailleerde foto's van haastig gemetselde muurtjes en slordig vastgeplakte tegels. Maar die explosie laat ze ook zien in haar beelden van stadsbuurten of buitenwijken. Deze foto's, gepresenteerd als tweeluiken, tonen eindeloze heuvels vol bebouwing en doen je soms verbazen over de hoeveelheid beton die een mens kan produceren.

Meyer, die in 2003 afstudeerde aan de Post-St. Joost in Breda en in Amsterdam woont, zocht al eerder in haar foto's naar de relatie tussen architectuur, landschap en identi-

teit. Een paar jaar geleden maakte ze een serie over de architectuur van psychiatrische instellingen en ging ze voor de reeks *Dutch Mountains* op zoek naar heuvels in het Nederlandse landschap.

De tweeluiken die ze maakte van verschillende buurten in Istanbul hebben vooral een vervreemdend effect. Bij sommige foto's lijkt het alsof je naar een nieuwbouwwijk in Duitsland kijkt. Maar dan steekt er ergens ineens een elegant minaretje tussen de gebouwen uit, als een kleine herinnering aan een historisch verleden tussen al dat beton. Ook speelt Meyer een subtiel spel met haar tweeluiken. In eerste instantie lijkt het alsof je een enorme hoeveelheid gebouwen ziet. Maar wie goed kijkt, ziet dat de afdraken elkaar deels overlappen. Veel huizen staan er dubbel op. Omdat dit nauwelijks opvalt, maakt het eigenlijk niet meer uit welk huis waar staat. En dat leidt weer terug naar de vraag: hoe vaak kijk je nu eigenlijk écht naar de stad? Of we nu de details of het geheel veronachtzamen, aandacht voor wat door mensenhanden wordt gemaakt hebben we te weinig.

ROSAN HOLLAK

Foto's van Dorothée Meyer. T/m 14 april Motive Gallery, Elandsgracht 10, Amsterdam. Wo t/m za 13-18u.